

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eusebio Episcopo. 185.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

*Cui Christi-
sus mar-
garita
vocetur.*

temnit, ac Dominum gloriae quaerit. Margarita autem idcirco appellatur, quia diuinitatis profundo copulatus est, solisque piscatoribus atque ipsius interpretibus cognitus.

Eidem. 183.

*Psal. 16.
Apostoli
piscato-
res.*

*Cui res
humanae
mari co-
parentur.*

Qui descendunt mare in nauibus, facientes operationem in aquis multis, sunt diuino numine afflati Domini discipuli, ut qui & ex priore vitae instituto id fuerint, & ex piscatoria in mundo operatione ad spirituales migrarint. Quoniam enim non secus ac fluctuum insultus, humanae res intumescunt ac vicissim sedantur, earum inconstantiam diuina oracula haud abs re maris nomine appellarunt. Qui autem hoc mare tranquillum reddiderunt, in aquis multis operationem fecisse dicti sunt.

Zosimo. 184.

Si Dei patientiam ac lenitatem contemnis, o miser, saltem praesentia te commoueant. Multi enim ad futura caecutientes, huius vitae suggillationes vitant. Quod si & haec & illa pro nihilo ducis, & hic tui risum, & illic fletum commouebis.

*Et hicri-
sum &
postea fle-
tum mo-
nere.*

Eusebio Episcopo. 185.

Iis, qui ope atque auxilio opus habebant, opem ferre potuisses, nisi te ipsum faedis quaestibus atque electionibus prius confecisses. Nam qui te Pan sophio additum cernunt, hoc est homini ei, qui non modo diuino Stephano, cuius munus temere suscepit, contumeliam intulit, verum etiam virtutem omnem ex honesto & graui choro propellere atque obterere studet, quoniam tandem honore te afficere queant? Quod si & ipsum prohibeas, & te ipsum corrigas, hoc consequeris, ut & huius vitae res tibi omnino latae atque commodae existant, & res alterius vitae omnino tolerabiles.

θησιαιας καταφρονων, και τον κυριον της δεξης ζητησας μαργαριτης δε κεκληται, επειδη τω βυθω της θεοτητος ηνωται και μονοις τοις αλιευσις υ τοις αυτου υποφηταις γνωριεται.

Τω αυτω. 183.

Οι καταβαλλοντες εις θαλασσαν εν πολλοις, ποιουοντες εργασιαν εν υδασι πολλοις, οι τε κυριεσ τυγχανουσι θεοφοροι σπιστολοι, και εκ τε προτερου τουτο οντες επιτηδεύματος, και εκ της εν τω βιω ζωρευτικης εργασιαις, επειδη γαρ ως κυματων επανασαισ φλεγμηνει και κατευναζεται τωσ ανθρώπων τα παράγματα, εικότως θαλασσαν τιω τώτων αναμαλιασ οι θεοι καλεσσι χρισμοι. οι δε ταύτην γαληνεύσαιεσ, εν υδασι πολλοις πεποιθησ τ εργασιαν ερηθησαι.

Ζωσίμω. 184.

Ει της ανοχης τε θεου, υ της μακροθυμιασ, ο θαλασ καταφρονεισ, και τα παρόντα αιδεσθησι, πολλοι γαρ ως τα μέλλοντα αβλεπουοντες, ταισ εν ταύτησ οικληνουσι κωμωδιασ. ει δεσ ταύτα ακεινα καταφρονεισ, εν ταύτησ γελασθησ, και κει θρηνηθησ.

Ευσεβίω επσκοπώ 185.

Η δυνάτω, επικουρειν τοις βοηθιασ προδεουδουσ, ει μη ταυτον προκατελυσασ αχροις λημμασι υ προβλήμασιν. οι γαρ οραντες σε πανσοφιου ητιώμωρον, ανήρωπον μη μόνον τον θεον υβρισασ, σι εφανον. ου τιω λειτηρηιασ ακριτωσ εδεξατο, αλλά και πασαν αρετιω εκ τε σμινω χορουσ προπιλακισασ απουδαζοντες, πιασ αν σε πιμης αξιασθεν. ει δε υ τωτον σαλυσασ, υ σαυτον διορθωσασ, υ τα εν ταύτησ παντωσ φανειται σοι χριστα και τα οικεινεν παντωσ ανεκτα.

Σελίνα